

Arrest

**nr. 191 388 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 4 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HAUWEN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en N. LENTZ verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 8 juli 1962.

De tweede verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 28 augustus 1977.

De eerste en tweede verzoekende partij zijn getrouwd en hebben twee gemeenschappelijke minderjarige kinderen, namelijk de derde en vierde verzoekende partij.

Op 20 november 2009 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in. Op 17 augustus 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Op 15 september 2010 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 28 december 2010 met nummer 53 975 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 23 november 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 november 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 5 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard. Op 25 augustus 2011 wordt deze aanvraag echter ongegrond verklaard.

Op 30 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 6 mei 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Annexe

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken

Directie Toegang en Verblijf Dienst Humanitaire Regularisaties Bur_R09@dofi. fgov.be

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 20.11.2009 asiel in België aan. Deze werd afgesloten op 28.12.2010 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrestnr. 53.975).

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 1 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst omwille van hun politieke opinie en de daardoor gekende problemen, bedreigingen en vervolgingen, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen enkele band meer hebben met Armenië. Betrokkenen verbleven immers meer dan 30 jaar in Armenië en hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien kunnen betrokkenen beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) gezien deze over een Reïntegratiefonds beschikt dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben in Armenië niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen - nl. de integratie, de scholing van de kinderen, de kennis van de Franse taal + volgen van lessen, (Belgische) vrienden en kennissen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd.23.11.2010 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 20.11.2009 van betrokkenen op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Op 31 augustus 2011 wordt de ongegrondheidsbeslissing van 25 augustus 2011 ingetrokken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). De verzoekende partijen betogen eveneens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.1.1. De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing ingaat tegen de voormalige praktijk van de verwerende partij, waarbij bijvoorbeeld in de instructie van 19 juli 2009 werd gesteld dat de duur van het verblijf en de duurzame lokale verankering omstandigheden zijn die de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag bepalen. De verzoekende partijen stellen dat zij in België zijn aangekomen op 20 november 2009 en dat zij zich altijd geïntegreerd hebben. De minderjarige kinderen van de verzoekende partijen lopen school, behalen goede resultaten en hebben meerdere vrienden. Na bijna vier jaar hebben de kinderen een leven in België gevestigd. De eerste twee verzoekende partijen wijzen tevens op hun eigen integratie. Zij stellen dat integratie ontegensprekelijk een reden is om te regulariseren en dat de verwerende partij met haar beoordeling een fout maakt, gelet op de instructie van 19 juli 2009. De verzoekende partijen betogen dat niet concreet gemotiveerd wordt waarom de aangehaalde elementen, apart of samen, niet voldoen om een regularisatie te bekomen.

De verzoekende partijen gaan nog verder in op het schoollopen van de minderjarige kinderen en stellen dat dit wel een buitengewone omstandigheid is. Zij betogen dat het onderbreken van een schooljaar een schending vormt van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), en meer bepaald van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag. De verzoekende partijen betogen dat de integratie van de minderjarige kinderen niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Een terugkeer naar het land van herkomst zou een grote handicap zijn, daar de kinderen het Belgisch onderwijs gewoon zijn en in het Frans les krijgen.

Verder gaan de verzoekende partijen in op het respect voor hun privé- en familielevens. Zij betogen dat er geen evenwicht is tussen de bescherming van de openbare orde en hun privélevens. Zij stellen dan ook dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen tonen immers het bestaan van een privé- en familieleven aan, er is een inmenging op dit privé- en familielevens.

en er is geen toets geweest inzake de noodzakelijkheid en de proportionaliteit van de maatregel die het privé- en familielevens beperkt.

De verzoekende partijen adstrueren hun enig middel als volgt:

« Suivant l'article 9 bis § 1er de la loi du 15 décembre 1980 : « (...) ».

• *Premier grief*

Lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision de manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminée à statuer comme elle l'a fait (Cons. État, arrêts n° 66.292 du 16 mai 1997, 69.157 du 24 octobre 1997

75.628 du 28 août 1998, 80.549 du 1er juin 1999, 81.668 du 6 juillet 1999, 84.810 du 24 janvier 2000, 94.384 du 28 mars 2001, 117.645 du 27 mars 2003...).

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 prescrivent la motivation dans l'acte des considérations de droit et de fait qui fondent la décision ; il ne peut être fait référence à des éléments dont le destinataire ne peut avoir connaissance avant ou, au plus tard, au moment de la notification de la décision.

L'obligation de motivation formelle a pour objet d'informer l'administré, alors même qu'une décision n'est pas attaquée, des raisons pour lesquelles l'autorité administrative l'a prise, ce qui lui permet d'apprécier s'il y a lieu d'introduire les recours qui lui sont offerts.

En imposant la motivation formelle, la loi est de nature à renforcer le contrôle juridictionnel sur les actes administratifs, consacré par l'article 159 de la Constitution et organisé par l'article 14 des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat (Cour d'arbitrage, arrêt 55/2001 du 8 mai 2001).

Motiver une décision, c'est extérioriser dans son corps même ses prémisses logiques, en droit comme en fait; c'est, de la part de l'auteur de l'acte, faire apparaître à l'intention des intéressés la justification de la mise en oeuvre de sa compétence en fonction d'une situation déterminée (Doe. pari., Sénat n° 215 I (S E 1988), p. 2). | ; I

La décision prétend que l'intégration, la scolarité des enfants, les liens sociaux durables, la connaissance du français et les cours de français suivis ne constituent pas un fondement d'une demande de séjour. Cette affirmation est incompatible avec les propres engagements de la partie adverse, laquelle, dans ses instructions de juillet 2009, a elle-même admis la longueur du séjour et l'ancrage local durable (équivalent à l'intégration) comme des circonstances justifiant tant la recevabilité que le fondement d'une demande de séjour.

Les requérants sont arrivés en Belgique le 20 novembre 2009. Depuis ce moment, ils font preuve d'une réelle volonté de s'intégrer. En effet, les deux filles vont à l'école depuis leur arrivée. Elles ont d'excellents résultats scolaires et ont de nombreux camarades. À l'heure actuelle, elles s'expriment très bien en français. Après presque quatre années, ces enfants ont établi leur vie en Belgique. Vu leur jeune âge, elles ont tout appris ici. Leurs parents ont également fait preuve d'une excellente intégration. En effet, ils ont tous les deux suivi des cours d'alphabétisation. Ils ont également suivi des cours de français. Madame Z. s'est également inscrite au programme d'intégration citoyenne. Madame fait aussi du bénévolat. De nombreuses personnes peuvent attester de leur excellente intégration en Belgique. En effet, ils ont tous les quatre tissé de nombreux liens sociaux depuis leur arrivée.

Cette famille a désormais, après près de quatre années ici, tous ces centres d'intérêts en Belgique. L'intégration est incontestablement un motif susceptible de justifier une régularisation (Conseil d'Etat, arrêts n° 116.916 du 11 mars 2003, 177.189 du 26 novembre 2007, 183.369 du 18 septembre 2008...); la partie adverse, qui affirme le contraire, commet une erreur d'autant plus manifeste qu'elle l'admet elle-même notamment dans son instruction du 19 juillet 2009 évoquée dans la décision : « 2.8 ..l'étranger avec un ancrage local durable en Belgique entrera également en considération. Cette situation concerne l'étranger qui a établi en Belgique le centre de ses intérêts affectifs, sociaux et économiques. L'existence d'un ancrage local durable en Belgique est une question factuelle qui fait l'objet d'un examen soumis à l'appréciation souveraine du ministre ou de son délégué... Lors de l'examen de l'ancrage local durable en Belgique, le ministre ou son délégué ne se laissera pas guider par un seul facteur, mais regardera les éléments factuels dans leur ensemble.

Le ministre ou son délégué retient, en plus des conditions précitées, les éléments factuels suivants:

Les liens sociaux tissés en Belgique. Le parcours scolaire et l'intégration des enfants. :

- *La connaissance d'une des langues nationales, ou avoir fréquenté des cours d'alphabétisation.*

Le passé professionnel et la volonté de travailler, la possession des qualifications ou des compétences adaptées au marché de l'emploi, entre autres en ce qui concerne les métiers en pénurie, la perspective de pouvoir exercer une activité professionnelle et/ou la possibilité de pourvoir à ses besoins ».

La partie adverse rejette en bloc tous les éléments d'intégration qu'elle retient elle-même comme facteurs permettant de l'établir.

La décision énumère tous les éléments invoqués sans expliquer concrètement pour quel motif, pris individuellement ou isolément, ils ne justifient pas la régularisation ; en cela, elle ne peut être tenue ni pour adéquatement motivée.

Ainsi décidé par le Conseil d'Etat (arrêt 87.112 du 9 mai 2000): «les circonstances alléguées par l'étranger pour justifier une régularisation de son séjour sur place doivent être examinées concrètement par le ministre ou son délégué, dans chaque cas d'espèce; que la motivation de la décision qui statue sur la demande de régularisation doit refléter la réalité de pareil examen; qu'il apparait des termes mêmes de la motivation du premier acte attaqué que la partie adverse a écarté les éléments invoqués par le requérant à l'appui de sa volonté d'intégration pour le seul motif "que la précitée ne réunit pas les conditions minimales ...que la décision litigieuse n'est pas adéquatement motivée. »

- *Deuxième grief :*

Selon la décision contestée, le fait que les enfants soient scolarisés en Belgique ne constitue pas une circonstance exceptionnelle.

Pourtant, il a été régulièrement tranché par le Conseil d'Etat que l'interruption d'une année scolaire d'un enfant mineur des requérants constitue une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9, al. 3, de la loi du 15 décembre 1980 (et également un préjudice grave difficilement réparable). Cela vaut en principe pour tous les enfants qui sont scolarisés, même en maternelles. (Voyez C.E., 20 juin 2000, arrêt n° 88.076, Rev. Dr. Etr., 2000, n° 109, p. 282 ; C.E., 3 août 1998, arrêt n° 75.549 ; C.E., 29 septembre 1998, arrêt n° 75.994 ; CE, 4 février 2002, arrêt n° 103.146, Rev. Dr. Etr., 2002, n° 117, p. 129 ; C.E., 27 octobre 2004, arrêt n° 136.791, Rev. Dr. Etr., 2004, n° 130, p. 593 ; C.E., 18 février 2004, arrêt n° 128.259, Rev. Dr. Etr., n° 127, 2004, p. 65 ; en sens contraire : C.E., 14 septembre 2004, Rev. Dr. Etr. 2004, n° 130, p. 585 (Note))

L'interruption d'une année scolaire peut également constituer une violation de la Convention de New York relative aux droits de l'enfant.

Il a ainsi été jugé que : « La Convention de New-York relative aux droits de l'enfant a été adoptée le 20 novembre 1989 et approuvée par la loi belge du 15 novembre

1991. L'article 3 de cette Convention dispose que dans toutes les décisions qui concernent les enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale».

L'article 28.5 de la même Convention dispose que les Etats prennent des mesures pour encourager la régularité de la fréquentation scolaire ainsi que la réduction des taux d'abandon scolaire.

La partie adverse ne contredit pas l'intégration des enfants en Belgique et leur apprentissage scolaire en français. En effet, les enfants s'expriment très bien en français et ont commencé à oublier petit à petit leur langue maternelle, l'arménien. Elles se sont également habituées au système scolaire belge. Il est donc certain qu'un retour dans leur pays représenterait un grave handicap. En effet, les enfants vont perdre plusieurs années scolaires afin de rattraper cette différence.

Le tribunal de Bruxelles a d'ailleurs jugé dans ce sens que : « Ces enfants ont appris à lire, écrire et compter en langue française et non pas en langue roumaine, ce qui représenterait un grave handicap en cas de retour en Roumanie.

Ce handicap est assurément de nature à faire perdre à ces enfants plusieurs années scolaires nécessaires au rattrapage de cette différence.

Attendu qu'en l'espèce en combinant l'article 3 avec l'article 28 de la Convention, il peut être admis — in concreto — que l'intérêt supérieur des enfants est de ne pas voir leur scolarité perturbée, et donc de poursuivre celle-ci en Belgique où ils l'ont commencée » (Trib.Bruxelles (réf.), 2 novembre 2004, site internet du Service droit des jeunes — Journal du droit des jeunes, www.sdj.be).

Il a de même été jugé f Que la rédaction des articles 3 et 28 [de la Convention relative aux droits de l'enfant] combinée permet de conclure que les demandeurs possèdent un droit subjectif à ne pas voir la scolarité de leurs enfants perturbée;

Qu'il apparaît que les deux enfants aînés des demandeurs sont scolarisés en Belgique depuis plusieurs années, lisent et écrivent en langue française et que leur éloignement vers la Roumanie leur ferait perdre au moins une année scolaire afin de combler les différences résultant de l'enseignement prodigué dans leur pays d'origine avec le risque réel d'un abandon scolaire » (Tribunal de Première Instance de Bruxelles - référé - 13 mai 2005 ; http://www.sdj.be/admin/docs/refere_BXL_13-05-05.pdf). La partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation quant à la scolarité des enfants.

• *Troisième grief*

La décision contestée va nécessairement toucher au droit au respect de la vie privée et familiale des requérants.

Les requérants soulignent l'absence de recherche dans le chef de la partie adverse d'un équilibre entre la préservation de l'ordre public et le respect de leur vie privée.

Les requérants ont attiré en termes de demande de régularisation l'attention de la partie adverse sur l'existence de leur vie privée en Belgique.

Afin de vérifier si l'exécution de la décision contestée entraînerait une violation de l'article 8 de la CEDH, les requérants se réfèrent aux arrêts rendus par Votre Conseil en Assemblée générale le 17 février 2011 et plus précisément celui portant le numéro 54204.

« (...) ».

Il ressort de cet extrait qu'en vue de démontrer une violation de l'article 8 CEDH, il convient de prouver plusieurs éléments :

L'existence d'une vie privée ou familiale

En l'espèce, la réalité de la cellule familiale ne peut être contestée. La famille Hakobyan parle très bien le français et est très bien intégrée. Depuis leur arrivée, les deux filles sont inscrites à l'école. Les parents font leur maximum afin d'être intégrés. Ils suivent des cours de français, s'inscrivent à des programmes d'intégration, font du bénévolat. Ils ont tous les quatre créés de nombreux liens sociaux après toutes ces années passées en Belgique. Ils ne peuvent imaginer de retourner en Arménie. Non seulement parce que leurs centres d'intérêts se trouvent désormais en Belgique. Mais également parce qu'ils n'ont plus rien en Arménie. Ils ont tout perdu: leur maison, leur travail et leurs documents. De plus, ils n'ont plus aucun lien avec l'Arménie, plus aucun contact. Enfin, les deux petites filles ont grandi en Belgique.

La CEDH admet par ailleurs que la protection de la vie privée doit également être garantie et que même si aucune définition exhaustive ne peut en être donnée, le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour "l'individu de nouer et de développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial (Arrêt Niemietz c. Allemagne du 16 décembre 1992). Or, les requérants sont bel et bien intégrés.

Une ingérence dans le respect de la vie privée ou familiale

De manière constante, la CEDH déduit de la simple mesure d'expulsion une ingérence (Moustaquim c. Belgique du 18 février 1991; Chorfi c. Belgique du 7 août 1996, Bouloufi c. Suisse du 2 août 2001).

Nécessité et proportionnalité de la mesure par rapport aux objectifs poursuivis

Une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés.

On aperçoit mal en quoi la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien-être économique du pays, la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, la protection de la sagesse ou de la morale, ou la protection des droits et libertés d'autrui seraient compromis par la présence des requérants en Belgique (Conseil d'Etat, arrêts 118.430 du 16 avril 2003 et 126.169 du 8 décembre 2003).

De plus, l'Etat belge est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale. Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence.

En l'occurrence, aucune mise en balance n'a été effectuée ni suggérée. La partie adverse ne pouvait raisonnablement ignorer la situation des requérants.

Au vu de l'existence de la cellule familiale, l'expulsion de la requérante violerait l'article 8 CEDH. La Cour EDH a en effet déjà jugé plusieurs affaires dans ce sens (Cour EDH, 15 juillet 2003, Mokrani c. France, n° 52206/99 ; Emre c. Suisse, n° 42034/04 ; Yilmaz c. Allemagne, n° 52853/99 ; Üner c. Pays-Bas, n° 46410/99)."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partijen:

"Verzoekers bespreken dit middel in 4 onderdelen.

In een eerste onderdeel houden verzoekers voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris hun integratie, het schoollopen van hun kinderen en hun duurzame banden met België, ten onrechte niet heeft aanvaard als een grond voor regularisatie.

Verzoekers gaan er met hun stelling als zou hun aanvraag gegrond zijn, echter schijnbaar aan voorbij dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf in casu onontvankelijk werd verklaard, en dit nu verzoekers er niet in slaagden buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatisch of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geoordeeld dat de door verzoekers ingeroepen omstandigheden niet verantwoordden waarom de aanvraag in België werd ingediend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft nergens gesteld dat integratie e.d.m. geen grond tot regularisatie kan zijn. Integendeel heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris net- uitdrukkelijk bevestigd dat deze elementen betrekking hebben op de gegrondheid.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk kennis heeft genomen van de integratie van verzoekers, van de scholing van de kinderen, van hun gevolgde opleidingen, van hun vrienden en kennissen..., doch heeft geoordeeld dat, gelet op de concrete omstandigheden van verzoekers hun dossier, deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, doch wel het voorwerp konden uitmaken van een onderzoek in de gegrondheidsfase.

Verzoekers gaan op deze motieven niet in.

De verwerende partij wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekers schijnbaar vergeten.

Verzoekers slagen er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Zij maken de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

In een tweede onderdeel houden verzoekers voor dat de scholing van hun kinderen ten onrechte niet werd aanvaard als buitengewone omstandigheid. Zij menen dat het vaste rechtspraak is dat de scholing van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt. De kinderen zouden niet langer Armeens spreken en zouden verschillende schooljaren verliezen bij een terugkeer.

Verzoekers herhalen zo louter de elementen die zij reeds aanhaalden in hun aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet, zonder dat zij daarmee aantonen dat hun aanvraag kennelijk onredelijk zou zijn beantwoord.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geoordeeld dat deze scholing het voorwerp kan uitmaken van een onderzoek ten gronde, motief waarop verzoekers niet ingaan.

Zij tonen verder nergens in concreto aan dat een tijdelijke verwijdering met het oog op het indienen van een aanvraag via de gewone procedure de kinderen schade zou toebrengen.

Hun theoretische beschouwingen zijn niet van aard afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing, zeker nu de bestreden beslissing ook niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel en verzoekers dus in principe het einde van het schooljaar kunnen afwachten om naar Armenië terug te keren met het oog op het volgen van de gewone procedure.

In een derde onderdeel bij het enig middel houden verzoekers voor dat art. 8 EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing, doordat nergens in de beslissing een afweging wordt gemaakt tussen de belangen die door verzoekers werden ingeroepen (hun voorgehouden privéleven) en de belangen die de Staat kan laten gelden bij een verwijdering.

De Belgische staat zou ertoe verplicht zijn het gezinsleven toe te laten op haar grondgebied. Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoekers niet ernstig kunnen voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en

Armoedebestrijding diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RW, nr. 8.469, 07.03.2008).

Verder tonen verzoekers niet aan dat zij zich op geldige wijze kunnen beroepen op art. 8 EVRM.

Verzoekers dienen immers in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroepen op art. 8 EVRM.

"(...)" (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

Verzoekers falen ter zake in de op hen rustende bewijslast.

Verzoekers beperken zich ertoe om, op een bijzonder vage wijze, te verwijzen naar hun beweerdelijk duurzame lokale verankering. Het louter bestaan van een vrienden- en kennissenkring in het Rijk volstaat echter niet als bewijs van een beschermenswaardige relatie.

Zie in die zin:

"(...)" (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

"(...)" (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

"(...)" (R.v.V. nr. 52.345 van 3 december 2010)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers hebben verzoekers voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Dergelijke positieve verplichting wordt door verzoekers niet aangetoond. Verzoekers tonen niet aan dat het voor hen niet mogelijk zou zijn om een privéleven uit te bouwen in het land van herkomst, hoewel zij daar nochtans het grootste deel van hun leven hadden doorgebracht.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijken te hebben kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven in de bestreden beslissing. Er wordt gesteld dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen in hun land van herkomst. De duur van de asielprocedure, namelijk 1 jaar en 1 maand, was niet onredelijk lang. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen geen begin van bewijs voorleggen van hun vrees voor hun leven. De loutere vermelding dat de verzoekende partijen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien worden er geen nieuwe elementen naar voren gebracht, dan de elementen die reeds werden beoordeeld in de asielprocedure. De loutere vermelding van een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Er wordt gemotiveerd dat het onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partijen geen band meer hebben met Armenië, gelet op het verblijf in Armenië van de eerste en tweede verzoekende partij gedurende meer dan dertig jaar. Bovendien kunnen de verzoekende partijen zich beroepen op steun

van de Internationale Organisatie voor Migratie. De overige elementen, namelijk de integratie, de scholing van de minderjarige kinderen, de kennis van het Frans en de Belgische vrienden, hebben betrekking op de gegrondheid en worden niet in de huidige fase behandeld.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Waar de verzoekende partijen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritisieren, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de

verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag van 24 november 2010 hebben de verzoekende partijen samengevat het volgende als buitengewone omstandigheden aangehaald:

- Asielprocedure;
- Legitieme vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Armenië;
- Artikel 3 van het EVRM.

Verder in de aanvraag van 24 november 2010 halen de verzoekende partijen de volgende elementen aan om de gegrondheid van hun aanvraag aan te tonen en als redenen voor regularisatie:

- Perfecte integratie;
- Volgen van cursussen;
- Beheersen van het Frans;
- Schoollopen van de minderjarige kinderen;
- Sociaal leven in België;
- Meerdere vrienden in België.

De verzoekende partijen betwisten niet dat op al deze elementen is geantwoord in de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen wijzen in hun verzoekschrift nogmaals op hun integratie en stellen dat deze elementen als buitengewone omstandigheden beschouwd dienen te worden, gelet op vroegere praktijken van de verwerende partij, zoals in de instructie van 19 juli 2009.

Wat betreft de grieven inzake de integratie en het langdurig verblijf, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de bestreden beslissing evenwel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst. Bovendien behoort de beoordeling van de integratie-elementen en langdurig verblijf tot de gegrondheid van de aanvraag en niet tot de ontvankelijkheidsfase. Onder meer in arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen tonen niet aan dat ze door een terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partijen in de aanvraag aangehaalde elementen die zij hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de

ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Overigens laten de verzoekende partijen met hun betoog na *in concreto* aan te tonen dat de aangehaalde elementen van integratie het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken. *In casu* wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat deze elementen niet verantwoord zijn waarom een aanvraag in België wordt ingediend en dat deze elementen enkel in de gegrondheidsfase van de regularisatieprocedure worden behandeld.

Wat betreft de instructie van 19 juli 2009 kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel vaststellen dat de Raad van State in 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. Door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd de instructie *ex tunc* uit het rechtsverkeer verwijderd, zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins nog mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument aan te voeren, ook al valt het binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om beleidslijnen voor zichzelf te hanteren. Er dient te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "*integraal is vernietigd*" en dat de discretionaire bevoegdheid, waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt "*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*". Daarenboven brengt het vertrouwensbeginsel niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er kan immers niet worden aanvaard dat verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf, die niet wetsconform werden ingediend, toch te hebben behandeld (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. De verzoekende partijen kunnen uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (*cf.* RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De instructie van 19 juli 2009 werd nietig verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De verwerende partij heeft daarom in de bestreden beslissing gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar arresten van de Raad van State, namelijk de arresten met nummer 116.916 van 11 maart 2003, 177.189 *d.d.* 26 november 2007 en 183.369 van 18 september 2008, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen vooreerst niet aantonen dat de feitelijke elementen, die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Verder stelt de Raad vast dat er geen arrest van de Raad van State bestaat dat werd uitgesproken op 18 september 2008 met nummer 183.369. Tevens stelt de Raad vast dat in de eerste twee arresten, waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, er uitdrukkelijk wordt gesteld dat elementen van integratie niet zomaar beschouwd kunnen worden als buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat in de bestreden beslissing geen concrete motivering wordt gegeven waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn of waarom dit niet geldt voor alle argumenten en elementen samen. De Raad wijst erop dat de

verwerende partij in de bestreden beslissing heeft geantwoord op elke verklaring die de verzoekende partijen hebben gesteld in de aanvraag. Daarnaast moet er op worden gewezen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele methode of werkwijze voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (RvS 21 februari 2013, nr. 9.488 (c)). Voorts laten de verzoekende partijen na uiteen te zetten – en er wordt ook niet ingezien – waarom de cumulatie van de aangevoerde elementen alsnog een buitengewone omstandigheid zou (kunnen) vormen indien wordt geoordeeld dat deze elementen afzonderlijk niet kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen betogen dat het schoollopen van de minderjarige kinderen wel een buitengewone omstandigheid is. Zij verwijzen hiervoor naar meerdere arresten van de Raad van State. De verzoekende partijen laten echter na aan te tonen dat de feiten die aan de basis lagen van deze vernoemde arresten van de Raad van State, gelijkaardig zijn aan de feiten van de onderhavige zaak. Bovendien gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat zij in hun aanvraag van 24 november 2010 het schoollopen van de minderjarige kinderen zelf hebben aangehaald als een element ten gronde. Gelet op het voorgaande komt het niet kennelijk onredelijk over dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het schoollopen van de minderjarige kinderen niet de in de huidige ontvankelijkheidsfase wordt behandeld.

Waar de verzoekende partijen stellen dat artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag wordt geschonden indien het schooljaar van de kinderen wordt onderbroken, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen dit element niet hebben vermeld in hun aanvraag van 24 november 2010. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van het Kinderrechtenverdrag, tonen de verzoekende partijen met hun kort betoog niet aan dat het Kinderrechtenverdrag geschonden zou zijn door de bestreden beslissing. Zij houden immers een louter theoretisch betoog en verwijzen enkel naar een schending van het Kinderrechtenverdrag indien het schooljaar wordt onderbroken, maar laten na aan te tonen dat dit het geval zou zijn in hun specifieke situatie.

Waar de verzoekende partijen nog betogen dat de kinderen meerdere schooljaren zullen verliezen indien zij school dienen te volgen in Armenië, wijst de Raad erop dat – naast het feit dat de verzoekende partijen hiervan geen enkel begin van bewijs voorleggen – de verzoekende partijen hebben nagelaten om dit te vermelden in hun aanvraag. Het kan niet aan de verwerende partij worden verweten dat zij geen rekening houdt met of antwoordt op elementen die haar niet ter kennis zijn gebracht.

De verzoekende partijen stellen verder dat er geen evenwicht gevonden is tussen de vrijwaring van de openbare orde en het privéleven van de verzoekende partijen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De Raad duidt erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, zoals de verzoekende partijen verkeerdelijk aangeven in het verzoekschrift, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

In dit verband wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing geantwoord is geweest op het privéleven van de verzoekende partijen in België: *“Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen enkele band meer hebben met Armenië. Betrokkenen verbleven immers meer dan 30 jaar in Armenië en hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien kunnen betrokkenen beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) gezien deze over een Reïntegratiefonds beschikt dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben in Armenië niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”* Er wordt gesteld dat de verzoekende partijen veel langer in Armenië hebben verbleven dan in België en dat zij bijgevolg meer banden hebben met Armenië. De verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissing niet. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf en de overige integratie-elementen. Hieruit blijkt een impliciete belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. In het bijzonder werd nagegaan of het privéleven van de verzoekende partijen, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De Raad benadrukt dat wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot hun privéleven aanvoeren, het in de eerste plaats hun taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven aan te tonen. In het kader van het privéleven verwijzen de verzoekende partijen naar hun integratie, de duur van het verblijf en naar het schoollopen van de kinderen. Er kan aangenomen worden dat de verzoekende partijen gedurende hun verblijf in België een privéleven ontwikkeld hebben, maar dit gegeven vormt op zich niet een zodanig bijzonder feit of omstandigheid dat - gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk*, JV 2008/191 - op grond daarvan uit het recht op respect voor het privéleven de positieve verplichting voortvloeit hen hier te lande verblijf toe te staan. De verzoekende partijen maken met hun uiterst summier betoog geenszins aannemelijk dat het bestaan van het privéleven in België *in casu* dermate zwaarwegend is dat hieruit het bestaan van een positieve verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische staat om de toepassing van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van het privéleven van de verzoekende partijen. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan waarom de in de aanvraag aangehaalde elementen, die deel uitmaken van het privéleven in België, een buitengewone omstandigheid uitmaken die het voor hen onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om een aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit hun land van herkomst in te dienen. Enige onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid in de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent de aangehaalde elementen die deel uitmaken van het privéleven in België wordt aldus niet aangetoond.

Voorts moet er op worden gewezen dat er *in casu* enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een

buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privéleven, zoals ontwikkeld in België, staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan geenszins worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris ten gronde of het door de verzoekende partijen ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven verhindert ook in geen geval dat de verzoekende partijen de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij tonen, samengevat, niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van het privéleven, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat de bescherming van het privéleven, zoals kenbaar aan de gemachtigde van de staatssecretaris, onder artikel 8 van het EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen, die deel uitmaken van het privéleven, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Voor zover de verzoekende partijen stellen dat hun familieleven wordt miskend, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen dit element niet hebben opgeworpen in hun aanvraag om machtiging. Bovendien geldt de bestreden beslissing voor de gehele familie en tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat hun gezin gescheiden zal worden.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekende partijen er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Noch wordt een schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel ontwikkeld. Het beroep dient verworpen te worden.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS